

Το Σπίτι του Δασκάλου

[...]

Σήμερα ήρθαν σπίτι μας δύο ψηλοί κύριοι και δύο μικρά αγοράκια, στην ηλικία μου. Αυστηροί ήταν οι κύριοι, μιλούσαν έντονα και δε σήκωναν και πολλές κουβέντες. Τα αγοράκια, αμίλητα, κοιτούσαν εμένα και τα αδέρφια μου και μας έκαναν νεύματα περίεργα, σαν να θέλαν να φύγουμε όλοι μαζί, να πάμε κάπου να παίξουμε και να αφήσουμε τους μεγάλους να πουν τα δικά τους. Όμως πριν προλάβω να το καταλάβω, οι δυο κύριοι με τη βοήθεια της μαμάς μετέφεραν έξω από το σπίτι το κρεβάτι και τα λιγοστά έπιπλα που είχαμε. Δεν κατάλαβα αν γινόταν για καλό ή για κακό. Αν ήταν για κακό, η μαμά δε θα τους βοηθούσε, θα έλεγε κάτι, θα αντιδρούσε και δε θα τους άφηνε να μας αδειάσουν το σπίτι, αλλά τους άφησε, τους τα έδωσε όλα. Δεν κατάλαβα τι έγινε. Μετά από λίγη ώρα φύγαμε όλοι μαζί από το σπίτι και ερημώθηκε ο τόπος. Συνέχιζα να μην καταλαβαίνω τι γινόταν, πού πηγαίναμε, πού θα κοιμόμασταν το βράδυ, δεν είχαμε τίποτα πια. Ήμουν η μεγαλύτερη από όλα μου τα αδέρφια, ήμουν οκτώ χρονών, και τα μικρότερα φοβούνταν να ρωτήσουν τη μαμά και ρωτούσαν εμένα, αλλά εγώ δεν είχα καμιά απάντηση να τους δώσω. Έτσι πιαστήκαμε όλοι σφιχτά από το χέρι και προχωρούσαμε ευθεία, χωρίς ερωτήσεις και απορίες.

Αμαλία Ιωαννίδη